

EL vespre em fa pensar en les seves mans.

Vora la nit, com vora d'ella,
el misteri i la pau semblen germans.
Ara sento als meus ulls, dòcils com dos infants,
les seves mans que tenen un tremolor d'estrella.

—I somnio la mort del primer benaurat
a qui unes mans fidels tancaren les palpebres;
no per l'espant de les tenebres
en l'horrible mirada de la vacuïtat,

sinó perquè una dona pressentí la dolcesa
d'aquells que es queden sols
—voltats d'amor i amb la vida suspesa—
a escoltar dintre d'ells el cant dels rossinyols.